

Marts

I dag var en helt særlig dag: Choppingo havde nemlig fødselsdag, og af sin bedstefar havde han fået en lang, flot bue med pile. Det var godt nok ikke sådan nogle rigtig spidse pile. Der var gummidutter på, så han ikke kom til at skade nogen med dem.

Nu var han på vej ud i skoven for at finde nogle indianere, han kunne slutte sig til, så de sammen kunne bekæmpe de tarvelige cowboydere. Han hoppede og dansede og var i super godt humør. Pludselig hørte han en lyd inde i krattet. Han skyndte sig om bag et træ.

Ligeså forsigtigt kiggede han frem: "Var der ikke noget bag den busk?" Han måtte gøre

sig klar, så han ikke blev overrumplet af de lede cowboydere. Han satte en pil på strengen. Busken rørte sig og noget sprang ud. Han blev vildt forskrækket, spændte

buen og SLAP PILEN. "Pling" sagde det, og pilen røg lige forbi det stakkels lille egern, der var hoppet ud på stien. Det var et lille, rødt og meget, meget sødt egern, men Choppingo ænsede det ikke. "Hvad var det for en lyd?" Han greb buen igen og skød resten af pilene af: "Pling! Plong! Pling! Plong! Hvad var det dog, det mindede ham om?" Pludselig vidste han det: "Harpen henne i orkestret lød også sådan!"

Nu fik han travlt. Han måtte hen og snakke med Mette, som spillede på harpe i orkestret. "Gad vide, om det mon var på den måde, man opfandt harpen? Harpen er måske det første instrument i verden?"

Da han kom hen i Symfonien, var de lige blevet færdige med deres prøve, og Mette var ved at pakke harpen sammen. Men da Choppingo spurgte hende forsigtigt, om hun havde tid til at hjælpe ham med noget, var hun straks klar. Han fortalte hende om sin oplevelse og om sin teori om harpens tilblivelse. Mette nikkede og fortalte ham derefter, at man i pyramiderne i Egypten havde fundet gamle vægmalerier, som forestillede nogle egyptere, der spillede på instrumenter, der meget lignede harper. De var ikke så store og flotte som dem, man spiller på nu om dage, men der var ingen tvivl om, at de var bygget ud fra samme princip. Choppingo var fascineret: "Tror du så, at harpen var det første instrument i verden?", spurgte han. "Det ved jeg ikke", svarede Mette, "men jeg synes, at det er det bedste!"

"Hvornår begyndte du egentlig at spille harpe?", ville han vide, mens han længselsfuldt betragtede det fine instrument med gullet, der glitrede i scenelyset. (Han ville godt nok gerne prøve).

Mette tænkte sig om. "Egentlig spillede jeg klaver", fortalte hun, "lige fra jeg var 7 år gammel. Jeg var ret god til det og ville gerne på Konservatoriet. Du ved, det er dér man lærer at blive musiker," forklarede hun for at være sikker på, at Choppingo var med. Han nikkede. Han havde hørt om Konservatoriet – faktisk havde han helt for sig selv tænkt over, om han mon engang kunne komme på Konservatoriet. "Tænk at blive så dygtig, at man kunne have det som arbejde og bare spille hele dagen! Men så måtte han nok finde et andet instrument end trillefløjte. Det var ikke sikkert, at man kunne spille trillefløjte på Konservatoriet." Mette fortsatte sin historie: "Da jeg var omkring 12 år, så jeg tilfældigvis et program i fjernsynet om harpen, og jeg blev helt fascineret af den. Men mine

forældre sagde, at det kunne man ikke spille i den lille by, hvor vi boede, så nu skulle jeg bare holde fast i klaveret. Det var først, da jeg kom i gymnasiet, hvor jeg fik en musiklærer, som opfordrede mig til at holde fast i min drøm om harpen, at jeg gjorde noget ved det. Han gav mig modet til at kontakte en harpenist, som lod mig prøve at spille, og jeg vidste med det samme, at det var mit instrument!" "Hvordan kunne du vide det?", spurgte Chopingo misundeligt. Han ville ønske, at han kunne finde det helt rigtige instrument, men indtil videre syntes han nærmest, at det blev sværere og sværere: alle instrumenterne var noget særligt, og han ville helst kunne spille på dem alle sammen.

"Jeg syntes, at det på en måde lignede klaveret meget: harpen har jo ingen tangenter, men der er alle strengene, og det, at man både kan spille melodier og akkompagnement på samme tid, er også det samme. Harpen har bare en helt anden lyd, og jeg kunne godt lide, at man selv rører strengene og på den måde skaber sin egen klang."

Nu kunne Chopingo ikke lade være: "Må jeg ikke nok prøve din harpe? Jeg skal nok være helt forsigtig.", sagde han og kiggede genert ned i gulvet. "Jo da", sagde Mette, "men du er altså ikke stor nok til at nå helt ud". "Øv!", tænkte han og kiggede på sine korte luffer, men så kravlede han op på skødet af Mette og var klar. Forsigtigt knipsede han på strengene og en fin og sprød tone kom frem. "Hvor var det smukt". Men det var rigtig nok: han kunne ikke nå helt ud til de dybe strenge. "Hvordan kan børn så spille på harpe?" spurgte han.

"Man starter som regel på det, man kalder en irsk harpe. De er ikke så store, og så er der heller ingen pedaler at holde styr på", sagde Mette. Chopingo kiggede ned og opdagede syv pedaler i bunden af harpen. "Hvad bruger du dem til?", spurgte han. "Er det, når du skal spille hurtigt eller langsomt", fortsatte han, idet han tænkte på pedalerne i en bil. Mette grinede: "Nej, dem bruger jeg til at ændre tonehøjden på strengene med. Der er en pedal til hver tone. Du ved: a, h, c, d, e, f, g?" Chopingo nikkede. Han havde efterhånden forstået tonerækken. Mette fortsatte: "Hver pedal kan stå på tre måder. Hver gang jeg ændrer den bliver tonen ½ tone højere eller lavere. Det kan godt være lidt besværligt at forstå, og det var også det allersværeste for mig, da jeg begyndte at spille harpe. Jeg skulle både bruge hænder og fødder."

Det kunne Chopingo godt forstå! Han havde også haft svært ved at lære at cykle: både at skulle styre, holde balancen og dreje rundt på pedalerne. Det måtte være lidt det samme.

Mette kiggede på sit ur: "Nej, ved du hvad, jeg er nødt til at gå nu, så jeg ikke kommer for sent til mit tog. Men du skal da have en glissade til sidst. Det er sådan noget, harper er rigtig gode til!" Så spillede hun med fingrene hen over alle strengene i en lang glidende bevægelse op og ned. Det var en fantastisk smuk og yndefuld lyd, og Chopingo fik helt gåsehud.

"Hm, hm...!", lød det pludselig bag ham. Han drejede rundt, og dér stod hans far. "Åh, nej! Han havde glemt tiden! Hans fødselsdagsfest! - og hele familien, der skulle komme til kakao og lagkage!"

De skyndte sig hjem i skarpt trav. Heldigvis havde hans far hurtigt gættet, hvor de kunne finde ham, og hans mor havde sørget for at underholde gæsterne så længe, men det var nu pinligt! Alligevel havde det været det hele værd... Mette havde ret: Harpen var nu noget særligt!